

[Lilli Gyldenkilde]

malt tale om i hele landet, at vi kan hjælpe 1.000 mennesker til at høre hjemme i et af vore systemer, så at ikke de ryger ned i et mellemrum, som betyder, at de kommer utroligt i klemme og kun kan få en bistands-hjælp. Det kan ikke være rimeligt, at mennesker, som blot er blevet syge, og som ikke kan få mulighed for at vise, at de står til rådighed for arbejdsmarkedet, skal ligge nede i det hul og komme ud i en social deroute. Det kan ikke være rimeligt, og det har vel heller aldrig været meningen med vores arbejdsledelseslovgivning.

Jeg håber på, at vi i udvalgsarbejdet kan få en fornuftig snak hurtigst muligt om det her, og kan det ikke udmunde i andet, mener jeg i hvert fald helt sikkert at kunne konstatere, at bliver vi ikke enige i udvalgsarbejdet om, at det er dette forslag, der skal igennem, så bliver vi i udvalgsarbejdet enige om, at arbejdsministeren i det cirkulærearbejde, hun sidder midt i i direktoratet, bliver nødt til at tage højde for dette forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 151:

Forslag til lov om frihed for eksklusivaftaler. Af Dohrmann (FP) m.fl.

(Fremsat 3/4 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Med dette lovforslag om frihed for eksklusivaftaler får vi genoptaget en diskussion, som vi har haft adskillige gange tidligere her i tinget. Sidst vi diskuterede dette emne – det var i 1981-82 – blev resultatet vedtagelsen af en lov om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold, der trådte i kraft den 1. juli 1982. Lovforslaget blev fremsat af den daværende socialdemokratiske regering, men den gjorde det ikke godvilligt; der skulle en dom fra Den europæiske Menneskerettighedsdomstol samt et betydeligt pres fra bl.a. nuværende regeringspartier til, før regeringen fremsatte forslaget.

Vi sagde dengang, at denne lov næppe var tilstrækkelig til at løse de problemer og urimeligheder, som eksklusivaftaler er årsag til for en lang række lønmodtagere, der af forskellige gode grunde ikke ønsker at være medlem af en bestemt fagforening eller nogen anden fagforening for den sags skyld. Regeringen er derfor positiv over for fremskridtspartiets forslag, på samme måde som regeringspartierne var positive, dengang forslaget blev fremsat første gang, i oktober 1981.

Når det er sagt, vil jeg gerne præcisere, hvad det er, regeringen er positiv over for. Regeringen mener, at der er nogle helt konkrete problemer i forbindelse med lønmodtagernes medlemskab af fagforeninger, som øjensynlig kun kan løses ad lovgivningens vej. Det bør ikke forekomme, at en lønmodtager ikke kan få ansættelse, fordi vedkommende ikke ønsker at være organiseret i en fagforening.

Vi har nu haft loven om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold i et par år. Vi har indhøstet nogle erfaringer, både positive og negative, og det er vel rimeligt og fornuftigt nu at overveje en revision og en stramning af loven. Derimod finder regeringen ikke, der er grund til at brede sig og begynde at lovgive på områder, hvor der overhovedet ikke er nogen problemer. Der er ingen grund til at lovgive om de forhold, der f.eks. er nævnt i lovforslagets § 2, stk. 2. Denne bestemmelse var også med i det oprindelige forslag fra 1981, men kunne ikke dengang bevirke, at der blev flertal for forslaget, og derfor foreslår jeg også, at denne bestemmelse nu udgår.

Med disse ord kan jeg tilsige regeringens positive medvirken til gennemførelse af ho-